

Arrest

nr. 279 517 van 26 oktober 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juli 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. BOHLALA *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché M. TYTGAT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 22 december 2021.

1.2. Op 25 mei 2022 wordt verzoeker gehoord door het gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 28 juli 2022 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU Lidstaat). Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger afkomstig uit Kaboel (Afghanistan). U vertrok in de zomer van 2019 uit Afghanistan omdat u er door mensen van beschuldigd werd een ongelovige te zijn. U reisde via Iran en Turkije naar Griekenland waar u eind 2019 aankwam op het eiland Lesbos. U kreeg er dadelijk door de organisatie Eurorelief een tent in een bos nabij het vluchtelingenkamp van Moria toegewezen. U verbleef in de tent met drie andere vluchtelingen. Op 29 januari 2020, ongeveer twintig dagen na uw aankomst te Lesbos, diende u een verzoek om internationale bescherming in Griekenland in. Eind 2020 werd het vluchtelingenkamp van Moria door een brand vernield. Hierdoor had u één week lang geen onderdak. Een week na de brand kon u in een nieuw opgetrokken vluchtelingenkamp te Lesbos verblijven. Rond februari of maart 2021 kreeg u een negatieve beslissing inzake uw verzoek om internationale bescherming. U diende hiertegen beroep in. U trachtte verschillende keren Lesbos te verlaten maar werd steeds door de Griekse politie tegengehouden omdat u geen erkende vluchteling was en u hierdoor niet over de nodige (reis)documenten beschikte. U kocht hierop van een erkende vluchteling diens identiteitspapieren waarmee u in april 2021 Lesbos kon verlaten. U reisde naar Athene. Dadelijk na uw aankomst in Athene huurde u er een kamer. Twintig dagen later reisde u naar de stad Thebe waar u voor drie maanden in de landbouw ging werken. Hierna reisde u terug naar Athene. Ongeveer een maand later reisde u verder naar de stad Kamunisia waar u een week in bossen in de buurt van een haven verbleef. U verschanste zich er ongemerkt in een vrachtwagen met de bedoeling om zo in Italië te geraken. De eindbestemming van de vrachtwagen bleek echter een fabriek op het eiland Karkara te zijn. U werd in deze fabriek opgemerkt door de vrachtwagenchauffeur die dadelijk de politie verwittigde. U werd door de politie naar een politiekantoor gebracht. De politie vertelde er u dat een rechtbank het beroep tegen uw weigeringsbeslissing van de Griekse asielinstanties verworpen had. Na een verblijf van zestig dagen liet de politie u vrij nadat zij u een papier hadden gegeven waarop stond dat u binnen de 24 uur het eiland moest verlaten. U reisde opnieuw naar Athene. Na een verblijf van 10 à 15 dagen reisde u verder naar Thessaloniki. U stak rond november 2021 de grens met Noord-Macedonië over maar werd er twee dagen later door de Noord-Macedonische politie opgepakt en terug naar Griekenland gebracht. U reisde via Thessaloniki naar Athene. U kocht er van een smokkelaar een vals paspoort en valse identiteitskaart waarmee u naar Frankrijk trachtte te vliegen. De politie ontdekte echter dat u met valse documenten wou reizen en zette u uit de luchthaven. Ongeveer 10 of 12 dagen later kocht u opnieuw valse identiteitsdocumenten van een smokkelaar. U kon met deze documenten een vlucht naar België nemen waar u op 22 december 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Tijdens uw persoonlijk onderhoud op 25 mei 2022 vernam u voor het eerst dat u op 20 oktober 2021 van de Griekse overheid een status van subsidiaire bescherming had gekregen.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer. Een kopie van uw taskara (identiteitsdocument). Op 27 mei 2022 maakte uw advocaat via e-mail nog kopieën over van volgende Afghaanse documenten: Uw registratie in een universiteit in Afghanistan, twee attesten van een examencommissie waarvan één gedateerd op 8 oktober 2012 en uw bachelordiploma in 'business administration' d.d. 2017. Op 9 juni 2022 maakte u via uw advocaat nog opmerkingen over op uw persoonlijk onderhoud van 25 mei 2022.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn [Dublin unit Hellenic Republic – Ministry of Migration & Asylum d.d. 18 januari 2022], blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet weerlegd.

Voor zover u argumenteert dat u tot op de dag van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS in het ongewisse was wat betreft het gegeven dat u reeds internationale bescherming geniet in Griekenland (CGVS, p3) moet vooreerst worden opgemerkt dat uit de elementen aanwezig in het administratief

dossier, meerbepaald de Eurodac Search Result d.d. 22 december 2021 blijkt dat er op uw naam, behoudens onderhavig verzoek om internationale bescherming in België, een ander verzoek om internationale bescherming werd ingediend en opgetekend, d.i. in Griekenland op 29 januari 2020. Uw argument is dan ook bezwaarlijk ernstig aangezien redelijkerwijze van u verwacht kan worden dat u minstens zelf kennis heeft van uw procedureverloop in de lidstaat in kwestie evenals van de concrete uitkomst ervan op het niveau van de verleende status en daaraan verbonden verblijfsdocumenten, aangezien het uw persoonlijke situatie betreft en aangenomen kan worden dat u terzake de nodige interesse aan de dag zou leggen. Uitgaan van het tegendeel zou overigens indruisen tegen de nood aan internationale bescherming die u er initieel toe zou gedreven hebben om de eerdere procedure(s) waarvan sprake in te leiden. In de hypothese dat u in dit verband niettemin geheel te goeder trouw zou zijn en tot op het moment van uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 25 mei 2022 werkelijk niet zou hebben geweten dat u reeds internationale bescherming in hogergenoemde EU-lidstaat geniet, moet volledigheidshalve worden opgemerkt dat de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet géénszins vereist dat de commissaris-generaal ertoe gehouden zou zijn om aan te tonen dat de reeds verleende internationale bescherming in de EU moet verleend zijn vóórdat u uw verzoek in België inleide, maar betreft het moment waarop huidige beslissing genomen wordt integendeel het relevante en enige ijkpunt.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over

woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten en situaties –u verbleef nadat het vluchtelingenkamp van Moria door een brand vernield werd een week op straat (CGVS, p4) en werd 60 dagen opgesloten in een politiekantoor te Karkara omdat u zonder de nodige (reis)documenten in het land rondreisde (CGVS, p4)-, moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn. Wat uw situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland betreft, moet daarenboven worden benadrukt dat u geen concrete, soortgelijke ervaringen doet gelden temeer aangezien u deze lidstaat reeds verlaten hebt nog vooraleer u kennis hebt genomen van de bescherming die er u verleend werd.

Voorts verklaarde u dat u Griekenland verliet omdat u (dacht dat u) er geen status had en dat er voor u verder geen redenen zijn waarom u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland (CGVS, p8). U kon evenmin, hoewel tot tweemaal toe hiernaar gevraagd, concrete redenen geven waarom u bij een terugkeer naar Griekenland er uw rechten als begunstigde van een status niet zou kunnen laten gelden (CGVS, p8). Indien u een status zou hebben gehad, zou u naar eigen zeggen Griekenland niet verlaten hebben (CGVS, p8).

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande zienswijze niet ombuigen. Aan uw identiteit, nationaliteit en opleidingsniveau wordt er in deze beslissing immers niet getwijfeld. De door uw advocaat overgemaakte opmerkingen op de notities van uw persoonlijk onderhoud bevatten evenmin inhoudelijke elementen die een ander licht werpen op bovenstaande argumentering.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Afghanistan.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951; artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM); de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 § 4, 48/6, 48/7, 57/6/2, § 1, eerste lid en 62 van de Vreemdelingenwet; artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering); het algemeen beginsel van voorzichtigheid; het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen).

Verzoeker wijst er vooreerst op dat door het CGVS impliciet niet betwist wordt dat verzoeker wel degelijk problemen riskeert in geval van terugkeer naar zijn land, gelet op de opmerking in fine in de beslissing dat verzoeker niet mag worden teruggeleid naar Afghanistan. Verwerende partij meent volgens verzoeker ten onrechte dat verzoeker wel naar Griekenland mag teruggeleid worden onder het voorwendsel dat hij daar internationale bescherming zou genieten. Verzoeker wijst er op dat artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet verwijst naar een mogelijkheid maar geen verplichting voor de commissaris-generaal om het verzoek niet ontvankelijk te verklaren en dat, waar gebruik wordt gemaakt van deze mogelijkheid, deze uitgeoefend moet worden binnen de perken van de redelijkheid en dat de redenen daarvoor moeten uiteengezet worden. Verzoeker meent dat dit *in casu* niet het geval is omdat de situatie niet het voorwerp is geweest van een individuele beoordeling door het CGVS.

Verzoeker blijft erbij dat de motieven van het CGVS niet kunnen weerhouden worden. Ten eerste wijst verzoeker er op dat uit het verhoorverslag blijkt dat verzoeker zeer fragiel is en dat hij veel meemaakte en dat met deze omstandigheden rekening had moeten gehouden worden. Vervolgens betoogt verzoeker dat de EUODAC-hit niet aangeeft dat verzoeker subsidiaire bescherming geniet in Griekenland en dat dit enkel blijkt uit een schrijven van de Griekse autoriteiten in het kader van een Dublinonderzoek, waarbij deze meteen ook bevestigen dat verzoeker weliswaar subsidiaire bescherming kreeg, maar nooit de daarbij horende documenten, nu hij Griekenland verliet. Verzoeker citeert beide stukken uit het administratief dossier en stelt vervolgens dat het CGVS geen onderzoek doet naar de aard van de internationale bescherming, noch de actualiteit ervan en benadrukt dat hij zijn documenten niet kreeg, wat door de Griekse autoriteiten bevestigd wordt, en dat hij dit *ab initio* in het persoonlijk onderhoud aan het CGVS uitlegde. Verzoeker citeert ter staving uit zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud en stelt dat hij er integendeel van overtuigd was dat hem (onterecht) bescherming geweigerd werd. Verder argumenteert verzoeker, zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud citerend, dat hij niet heeft verstoppt dat hij op Lesbos gezeten heeft en dat de situatie daar meer dan dramatisch was begin 2020 en dat verzoeker deze problematische situatie aan den lijve ondervond. Verzoeker meent dat het tekenend is voor de situatie in Griekenland dat zelfs mensen die in theorie bescherming krijgen en hun rechten zouden moeten kunnen laten gelden, daarvan niet op de hoogte gebracht worden, wat hen ook verstoken laat van hulp. Verzoeker merkt op dat waar verwerende partij zijn asielaanvraag afwijst op basis van het feit dat hij over een status beschikt in Griekenland, hij eveneens te goeder trouw vertelde hoe hij vernam dat zijn verzoek om internationale bescherming in Griekenland geweigerd werd. Verzoeker citeert opnieuw zijn verklaringen hierover tijdens het persoonlijk onderhoud en betoogt dat het feit dat hij daadwerkelijk hiervan niet op de hoogte was ook blijkt uit zijn pogingen om met valse documenten of als clandestiene passagier in een vrachtwagen Griekenland te verlaten. Hij wijst er verder op dat hij wel degelijk inspanningen deed om zijn rechten te laten gelden, nu hij beroep aantekende en pas later het resultaat vernam, nadat hij reeds gepoogd had het land te verlaten. Verzoeker wijst er op dat er een fundamenteel verschil is tussen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus en verwijst daartoe naar het AIDA rapport, update 2020. Verzoeker is evenwel formeel en stelt dat wat hem betreft hij geen status heeft ontvangen in Griekenland en wijst er op dat hij ook bij de DVZ verklaarde dat hij in Griekenland een weigering kreeg. Hij herhaalt dat de Eurodac-hit weliswaar aangeeft dat verzoeker een asielaanvraag indiende, maar er geen resultaat wordt gegeven en dat de vraag naar de actualiteit van de beschermingsstatus zich dan ook opdringt.

Vervolgens stelt verzoeker dat, waar een beschermingsstatus zou zijn toegekend dat, indien het om subsidiaire bescherming gaat de verblijfsdocumenten die hij nooit kreeg slechts één jaar geldig waren, waarna hernieuwing moet aangevraagd worden.

Volgens verzoeker volstaat het niet te menen dat de documenten los staan van de status en geen rekening te houden met de risico's die hij loopt bij terugkeer zonder documenten. Verzoeker vreest in dat geval verder uitgedreven te worden naar Afghanistan door de Griekse autoriteiten. Verzoeker wijst verder naar zijn stukkenbundel wat betreft de situatie van zowel asielzoekers als beschermde personen die genoeglijk bekend is uit de vele rapporten en stelt dat hij een bijzondere kwetsbaarheid vertoont, nu hij duidelijk een fragiel

psychologisch profiel heeft. Het gaat volgens verzoeker verder niet op hem kwade trouw te verwijten zonder de relevante feiten na te gaan en hij betoogt dat het tijdstip waarop de Griekse autoriteiten hem bescherming zouden hebben verleend er wel degelijk toe doet, op het vlak van de effectiviteit en de actualiteit van de bescherming. Hij benadrukt nogmaals dat hij nooit documenten kreeg in Griekenland en dat hij riskeert in dezelfde omstandigheden terecht te komen, aangezien hij nog steeds geen documenten heeft en stelt dat het feit dat de EUODAC-hit niet vermeldt dat verzoeker bescherming geniet hem bovendien riskeert bloot te stellen aan refoulement. Verzoeker verwijst vervolgens naar arrest nr. 272 124 van 29 april 2022 van de RVV en stelt dat *in casu* deze rechtspraak moet gevolgd worden. Verzoeker meent verder dat zijn situatie in Griekenland onhoudbaar was geworden, dat hij na een terugkeer naar Griekenland vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en dat verzoekers individuele situatie niet op afdoende wijze is nagegaan door verwerende partij. Verzoeker wijst er tenslotte op dat moet worden vastgesteld dat diegenen die internationaal beschermd worden in Griekenland niet over dezelfde toegang tot rechten beschikken als Griekse onderdanen en dat dit nochtans een basisvoorwaarde is om na te gaan of Griekenland de internationale verplichtingen nakomt. Verzoeker citeert vervolgens de arresten Jawo en Ibrahim e.a. van het Hof van Justitie en stelt dat moet nagegaan worden of de bestaansondersteunende voorzieningen waarvan verzoeker kan genieten dezelfde zijn als deze van de Griekse onderdanen en of hij desondanks in een toestand van verregaande deprivatie zou terechtkomen. Verwerende partij ging ten onrechte uit van een gelijke behandeling en heeft enkel het risico op deprivatie onderzocht. Verzoeker meent dat de toegang tot verblijfsdocumenten en de rechten die zij daarbij veruitwendigen, als een bestaansondersteunende voorziening moeten aangemerkt worden, terwijl verzoeker deze documenten nooit ontving.

Verzoeker vraagt in hoofdorde aan verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming status;
2. Aanstelling pro deo advocaat door het Bureau voor Juridisch Bijstand te Brussel;
3. <https://kiron.ngo/community/living-in-the-moria-refugee-camp-life-and-education/>;
4. <https://www.amnesty.org/en/location/europe-and-central-asia/greece/report-greece/>;
5. https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2021/06/AIDA-GR_2020update.pdf;
6. <https://www.hrw.org/europe/central-asia/greece>.

3. Beoordeling

3.1. De bestreden beslissing is genomen op basis van artikel 57/6 § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer (...) 3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie”*.

Deze bepaling vormt de omzetting in Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a), van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn).

In zijn arrest van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 inzake *Ibrahim e.a.* (hierna: *Ibrahim e.a.*) heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie interpretatie verleend aan deze bepaling op basis van vijf prejudiciële vragen met betrekking tot personen die reeds internationale bescherming hadden gekregen in Polen en Bulgarije.

In dit arrest heeft het Hof er aan herinnerd dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust en dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen.

Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, in acht nemen en dat zij in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name artikelen 1 en 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese unie. Het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten is van wezenlijk belang in het Unierecht en vereist meer in het bijzonder wat de ruimte van vrijheid, veiligheid en recht betreft, dat elk van de lidstaten, behoudens uitzonderlijke omstandigheden ervan uitgaat dat alle andere lidstaten het Unierecht en de door dat recht erkende

grondrechten in acht nemen. Er moet bijgevolg worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM (HvJ, *Ibrahim e.a.*, punten 82-85). Artikel 33, lid 2, onder a) van de Asielprocedurerichtlijn vormt een uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

Het Hof heeft er verder op gewezen dat het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten een weerlegbaar vermoeden betreft. Het HvJ sluit immers niet uit dat de werking van het Gemeenschappelijk Europees Asielstelsel in de praktijk grote moeilijkheden ondervindt en dat personen die om internationale bescherming verzoeken op een wijze worden behandeld die hun grondrechten schendt, ook na afloop van de procedure. In dit verband wijst het Hof op de algemene en absolute aard van het in artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie opgenomen verbod op foltering, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing dat nauw verband houdt met de eerbiediging van de menselijke waardigheid en dat het voor de toepassing van artikel 4 van het Handvest niet van belang is of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een dergelijke behandeling op het moment zelf van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop ervan (HvJ, *Ibrahim e.a.*, punten 86-87). Om het vermoeden te weerleggen dat verzoeker een effectieve en gelijkwaardige bescherming van de in het Handvest erkende grondrechten zal hebben in de lidstaat waar hij reeds internationale bescherming heeft gekregen, is vereist dat er sprake is van ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Daarbij moeten de voorzienbare levensomstandigheden van de verzoeker als persoon die internationale bescherming heeft in deze lidstaat, worden beoordeeld door de nationale rechter (HvJ, *Ibrahim*, punt 101 zie ook HvJ, C-517/17, *Addis tegen Bundesrepublik Deutschland*, punt 50) alsook het al dan niet bestaan van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (HvJ, *Ibrahim e.a.*, punt 88), indien deze rechter over gegevens beschikt die door de verzoeker zijn overgelegd om aan te tonen dat er in die lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft gegeven, een ernstig risico loopt op een door artikel 4 van het Handvest verboden behandeling. De rechter is er *“dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (zie naar analogie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 90 en aldaar aangehaalde rechtspraak)”*. In het arrest *Addis* heeft het Hof naar analogie geoordeeld dat *“de autoriteiten van een lidstaat”* hiertoe gehouden zijn (zie HvJ, *Addis tegen Bundesrepublik Deutschland*, punt 52, met verwijzing naar arrest van 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, EU:C:2019:219, punt 88, en beschikking van 13 november 2019, *Hamed en Omar*, C-540/17 en C-541/17, niet gepubliceerd, EU:C:2019:964, punt 38). Dergelijke tekortkomingen vallen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij *“een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak”* (HvJ, *Ibrahim e.a.*, punt 89). Het Hof oordeelde dat *“Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 92 en aldaar aangehaalde rechtspraak)”* (punt 90).

Situaties die worden gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon maar die geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een toestand komt die gelijkgesteld kan worden met onmenselijke of vernederende behandeling; bereiken niet de vereiste drempel van zwaarwegendheid. Dit is evenmin het geval voor schendingen van bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest en het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend. Hetzelfde geldt voor de omstandigheid dat de persoon die internationale bescherming geniet in de andere lidstaat geen bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat betrokkene evenwel anders wordt behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij *“die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”*.

Het HvJ heeft in het arrest *Addis* herhaald dat niet kan worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ, *Addis*, punt 52).

3.2. In de bestreden beslissing toepassing gemaakt van artikel 57/6 § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op basis van de brief van de Griekse Dublin Unit van 18 januari 2022 in antwoord op een vraag tot terugname van de Belgische autoriteiten op basis van de Dublin III verordening. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als bij het CGVS verklaarde dat hij een verzoek om internationale bescherming indiende in Griekenland maar nooit bescherming kreeg in deze Lidstaat en dat hij tweemaal geweigerd werd en er nooit verblijfsdocumenten kreeg (Vragenlijst CGVS, punt 8, notities PO, p. 7). Verzoeker betwist ook in het verzoekschrift dat hij internationale bescherming heeft verkregen in Griekenland en wijst er op dat er geen M-markering voor verzoeker werd opgenomen in het Eurodac Search Result voor verzoeker.

Uit de voormelde brief van de Dublin Unit waarnaar de bestreden beslissing verwijst, blijkt dat dit een antwoord is op een verzoek voor een terugname met betrekking tot A.M., van Afghaanse nationaliteit, van het mannelijk geslacht en met geboortedatum 22/11/1993. De brief vermeldt met betrekking tot de identiteitsgegevens van verzoeker *"In our registration: First name: M, date of birth: 01/01/1993"*. De brief bevat geen verdere toelichting waarom de rubrieken Family Name, Nationality en Sex blanco zijn gelaten onder de hoofding *"our registration"*. Evenmin kan dit blijken uit andere gegevens van het administratief dossier. De Raad stelt verder vast dat voornaam van de bij de Griekse autoriteiten gekende persoon een andere schrijfwijze en dat de brief een andere geboortedatum bevat. Er kan niet met zekerheid worden vastgesteld of het antwoord van de Griekse autoriteiten - waarin zij stellen dat de betrokkene subsidiaire bescherming heeft verkregen op 20 oktober 2021 en dat een beslissing werd genomen om aan deze persoon een verblijfsvergunning te verstrekken geldig tot 18 november 2022 en dat deze persoon Griekenland heeft verlaten en nooit deze documenten heeft ontvangen- betrekking heeft op verzoeker, nu uit deze brief als dusdanig niet kan blijken dat het om dezelfde persoon gaat.

Verder stelt de Raad vast, zoals terecht opgemerkt in het verzoekschrift, dat het Eurodac Search Result van 22 december 2021 dat zich in het administratief dossier bevindt en waarop vermeld staat dat het betrekking heeft op A.M., QOM 22/11/1993, Afghanistan geen informatie bevat onder de rubriek *"Mark Status"*. Hieromtrent wijst de Raad op het volgende.

De *"Eurodac Search Result"* moet in toepassing van de Verordening (EU) nr. 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26 juni 2013 betreffende de instelling van „Eurodac” voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van Verordening (EU) nr. 604/2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend en betreffende verzoeken van rechtshandavingsinstanties van de lidstaten en Europol om vergelijkingen van Eurodacgegevens ten behoeve van rechtshandhaving, en tot wijziging van Verordening (EU) nr. 1077/2011 tot oprichting van een Europees Agentschap voor het operationeel beheer van grootschalige IT-systemen op het gebied van vrijheid, veiligheid en recht (hierna: de Eurodac-verordening) worden begrepen.

Artikel 24, vierde lid van de Eurodac-verordening luidt als volgt: *"Het referentienummer begint met de kenletter(s) waarmee de lidstaat die de gegevens heeft toegezonden overeenkomstig de in bijlage I bedoelde norm wordt aangeduid. Na de kenletter(s) volgt de identificatie van de personen- of verzoekcategorie. Gegevens van in artikel 9, lid 1, bedoelde personen worden aangeduid met "1", van in artikel 14, lid 1, bedoelde personen met "2", van in artikel 17, lid 1, bedoelde personen met "3", van in artikel 20 bedoelde verzoeken met "4", van in artikel 21 bedoelde verzoeken met "5" en van in artikel 29 bedoelde verzoeken met "9"."*

Op grond van de voormelde bijlage I blijkt dat *"GR"* de kenletters van Griekenland betreffen. Vervolgens blijkt dat de identificatie van de personen- of verzoekcategorie gebeurde door middel van *"1"*, waarmee aldus gegevens van *"in artikel 9, lid 1, bedoelde personen"* worden aangeduid.

Artikel 9, eerste lid van de Eurodac-verordening luidt als volgt: *"Elke lidstaat neemt onverwijld de vingerafdrukken van alle vingers van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt en zendt deze samen met de in artikel 11, onder b) tot en met g), van deze verordening genoemde gegevens zo spoedig mogelijk en uiterlijk 72 uur na de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming in de zin van artikel 20, lid 2, van Verordening (EU) nr. 604/2013, toe aan het centraal systeem."*

Bijgevolg blijkt uit artikel 24, vierde lid *juncto* artikel 9, eerste lid van de Eurodac-verordening dat de verzoeker in Griekenland een verzoek om internationale bescherming indiende. In Griekenland werd de verzoekende partij blijkens de “Eurodac Search Result” op 29 januari 2020 aangehouden.

In dit kader moet ook worden gewezen op artikel 18, eerste lid van de Eurodac-verordening, dat luidt als volgt: *“Met het oog op de in artikel 1, lid 1, vastgelegde doeleinden, markeert de lidstaat van oorsprong die internationale bescherming heeft verleend aan een persoon die om internationale bescherming heeft verzocht en van wie de gegevens overeenkomstig artikel 11 eerder in het centraal systeem zijn opgeslagen, de relevante gegevens conform de door het Agentschap vastgestelde voorschriften voor elektronische communicatie met het centraal systeem. Die markering wordt in het centraal systeem opgeslagen overeenkomstig artikel 12 ten behoeve van toezendingen op basis van artikel 9, lid 5. Het centraal systeem stelt alle lidstaten van oorsprong in kennis van de markering van gegevens door een andere lidstaat van oorsprong wanneer er een treffer is met gegevens die zij hebben toegezonden betreffende in artikel 9, lid 1, of artikel 14, lid 1, bedoelde personen. Die lidstaten van oorsprong markeren eveneens de desbetreffende gegevens.”*

Het in deze bepaling vermelde artikel 9, vijfde lid luidt als volgt: *“Het centraal systeem zendt de treffer of het negatieve resultaat van de vergelijking automatisch toe aan de lidstaat van oorsprong. Bij een treffer zendt het voor alle reeksen gegevens die met de treffer overeenkomen de gegevens toe, zoals bedoeld in artikel 11, onder a) tot en met k), samen met, in voorkomend geval, de in artikel 18, lid 1, bedoelde markering.”*

In het geval door Griekenland internationale bescherming zou zijn verleend, is Griekenland overeenkomstig artikel 18, eerste lid *juncto* artikel 2, eerste lid, b), i) van de Eurodac-verordening *in casu* de lidstaat van oorsprong die de markering moet doorvoeren. De Raad benadrukt dat de lidstaat van oorsprong op grond van artikel 23, eerste lid, c) van de Eurodac-verordening verantwoordelijk is voor de juistheid en de actualiteit van de gegevens die hij aan het centraal systeem toezendt.

In casu stelt de Raad vast dat op het document “Eurodac Search Result” van 22 december 2021 dat zich in het administratief dossier bevindt, de kolom met de hoofding “Mark status” blanco is gelaten. Uit dit document blijkt dan ook op geen enkele manier de in het voormelde artikel 18, eerste lid bedoelde markering om aan te duiden dat aan de betrokkene internationale bescherming werd verleend.

In dit verband merkt de Raad ook op dat krachtens artikel 18, lid 2 van de Eurodac-verordening gegevens van personen die internationale bescherming genieten, die in het centraal systeem zijn opgeslagen en overeenkomstig lid 1 van dit artikel zijn gemarkeerd, voor vergelijking met het oog op de in artikel 1, lid 2, vastgelegde doeleinden ter beschikking gesteld worden voor een periode van drie jaar na de datum waarop aan de betrokkene internationale bescherming is verleend. Verder wordt na afloop van de termijn van drie jaar de doorgifte van deze gegevens automatisch afgeschermd bij een verzoek om vergelijking ten behoeve van de in artikel 1, lid 2 van de Verordening vervatte doeleinden, terwijl het deze gegevens ter beschikking houdt voor vergelijking voor de in artikel 1, lid 1 van deze Verordening vastgelegde doeleinden totdat zij worden verwijderd. Afgeschermd gegevens worden niet toegezonden en bij een treffer deelt het centraal systeem de verzoekende lidstaat een negatief resultaat mee. Zo aan verzoeker inderdaad, zoals in de brief van de Griekse autoriteiten wordt gesteld, subsidiaire bescherming werd verleend op 20 oktober 2021, kan de afscherming van de gegevens overeenkomstig artikel 18, lid 2 van de Verordening evenmin een verklaring bieden voor het feit dat het Eurodac Search Result geen markering vermeldt, nu deze bescherming minder dan drie jaar geleden zou zijn verleend.

Hoger werd reeds vastgesteld dat verzoeker zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als bij het CGVS verklaarde dat hij een verzoek heeft ingediend en tweemaal een weigering kreeg en dat hij in geen geval verblijfsdocumenten verkreeg.

Zijn verklaringen lijken in de huidige stand van zaken bevestigd te worden door de hogervermelde vaststellingen, waaruit blijkt dat het door de Griekse autoriteiten verstrekte document niet toelaat te besluiten dat aan verzoeker in deze lidstaat reeds internationale bescherming werd verleend en in het Eurodac Search Result met betrekking tot verzoeker de kolom met de hoofding “Mark status” blanco is gelaten, zodat dit ook hieruit niet kan blijken.

De Raad herinnert er aan dat artikel 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet de commissaris-generaal enkel toelaat een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren, wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

Bijgevolg acht de Raad het aangewezen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal, zodat deze kan onderzoeken of verzoeker daadwerkelijk reeds internationale bescherming geniet in Griekenland.

Aangezien de overige vaststellingen van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing slechts relevant zijn in de mate dat kan worden aangenomen dat verzoeker reeds internationale bescherming geniet in Griekenland, moet hierop en op verzoekers grieven in dit verban niet verder worden ingegaan.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 28 juli 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET